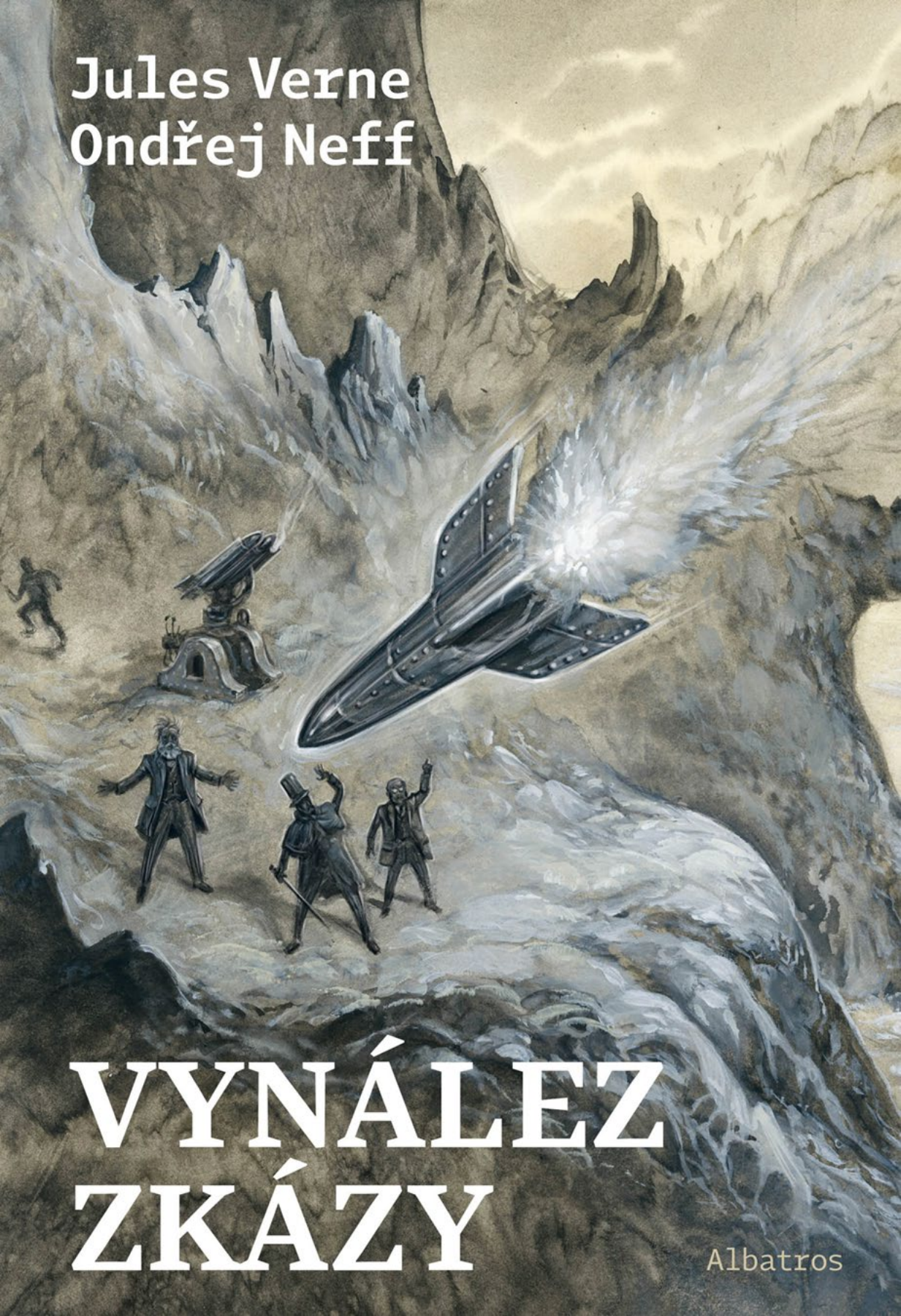

Jules Verne
Ondřej Neff

VYNÁLEZ ZKÁZY

Albatros

Vynález zkázy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Jules Verne
Vynález zkázy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KNIHOVNA

JULES VERNE

PRO 21. STOLETÍ

Jules Verne

VYNÁLEZ ZKÁZY

Podle románu Julese Verna
volně vypráví Ondřej Neff

Ilustroval Karel Jerie

Albatros

V edici Jules Verne – Knihovna pro 21. století již vyšlo:

1. *Dvacet tisíc mil pod mořem*
2. *Patnáctiletý* kapitán
3. *Pět neděl v balonu*
4. *Tajuplný ostrov*
5. *Nový hrabě Monte Christo*
6. *Nová dobrodružství Julese Verna – Kniha první*
7. *Nová dobrodružství Julese Verna – Kniha druhá*
8. *Dva roky prázdnin*
9. *Zemí šelem*
10. *Děti kapitána Granta*
11. Ondřej Neff: *Pán vzduchu*
12. Ondřej Neff: *Pán země*
13. *Ocelové město*
14. *Vynález zkázy*

KAPITOLA I.

PŘEPADENÍ PARNÍKU KÖNIGSBERG

POKUS A OMYL ✷ PODEZŘELÁ EBBA ✷ PRORAŽENÝ KÝL ✷ ZACHRÁNCI, NEBO LOTŘI ✷ BOMBOMET MĚNÍ MAJITELE

„Piráti nepoužívají ke svým přepadům přepychové škunery," řekl kapitán Eibach, odkládaje dalekohled od očí. „Loď nejspíš slouží výstřednímu milionáři pro zábavu při dálkových plavbách. Nemyslím, že je to vhodný cíl pro váš bombomet."

„Půjčte mi to," odpověděl mu inženýr Serkö a sáhl po dalekohledu. Pozorně si vzdálenou loď prohlížel. Stál vedle kapitána na ochozu před velitelskou kabinou na horní palubě. „Jmenuje se Ebba," pokračoval ve zkoumání. „Zvláštní jméno pro loď, nemyslíte? Nemá žádnou vlajku, to je také divné," dodal po chvíli.

„Věřte mi, poměry ve výsostných vodách holandských kolonií dobře znám. Pirátské lodě vypadají jinak. Nejsme v osmnáctém století, pane Serkö, a námořní lupiči se neplaví na fregatách se čtyřiceti děly. Jsou to obvykle hladem zoufalí rybáři a zákeřným přepadem chtějí dostat rodinu z bídy. Možná by bylo lepší novou zbraň vyzkoušet na něčem jiném. Třeba na vyřazené bárce."

Ohlédl se na zadní palubu parníku Königsberg. Námořníci zde právě stahovali plachtu z bombometu. Vypadal jako kombinace tiskařského lisu a klepadla koberců. Měl mohutnou dolní část ze čtyř litinových podstavců, zakončených otočným mechanismem. Nahoře byl připevněn rám z ocelových trubek, ve kterém ležely tři žluté válce opatřené kratičkými křidélky, připomínajícími opeření šípu. Tuto novou zbraň chtěl inženýr Serkö v těchto divokých vodách na pirátských lodích zkoušet, aby zjistil, jak se osvědčí v praxi.

Inženýr Serkö znepokojeně sledoval námořníky skládající plachtu. „Opatrně, hoši. Tam nahoře jsou hodně nervózní štěňátka."

„Nejvíc nervózní jsem já," podotkl kapitán. „Metodu pokusu a omylu nemám rád."

Inženýr Serkö povzdechl.

„Vidím to stejně, jinak to ale nejde, kapitáne. Vynálezce bombometu profesor Roch je chudák v blázinci a my musíme vývoj jeho vynálezu dokončit, jak umíme. Zbraň fungovala dobře na střelnici, teď ji musíme prověřit na živém terči. Pirátská loď se k takovému účelu výborně hodí."

„Výpravu za piráty do vod kolem Bornea platí firma Stahlstadt Company," krčil rameny kapitán Eibach. „Sám musíte vědět, jestli se tenhle hokus pokus vyplatí."

„Hokus pokus? Milý kapitáne, kdybychom znali Rochovo tajemství, tenhle hokus pokus by poslal ke dnu celou britskou Royal Navy i s její zásadou, že musí být silnější než dvě další světová loďstva. Bohužel Stahlstadt Company získala po Rochovi jen bombomet se slabou náloží. Tajemství výroby silné náplně si Roch odnesl s sebou do svého blázince."

„Copak by z něho nešlo fulgulátor vymáčknout?"

„Museli bychom nejdřív vědět, kde Rochův blázinec je," řekl Serkö trpce. „Američané se bohužel o fulgulátoru dozvěděli a našeho vynálezce uklidili na

neznámé místo. Kdepak, milý kapitáne. Jsme v tom sami. Jenže jsme Němci a duch profesor Schultze a jeho Ocelového města v naší Stahlstadt Company přežívá. Uvidíte, že Rochovo tajemství odhalíme a pak ostudný pád Ocelového města odčiníme! Nejdřív ale musíme doladit bombomet a jeho ovládání. Fulgulátor přijde později."

Zatímco Serkö hovořil, kapitán Eibach pozoroval dalekohledem Ebbu.

„Že jsem si toho nevšiml hned. Má skasané plachty."

„Proč ne? Je skoro bezvětří. Majitel nejspíš nikam nespěchá. Sám jste odhadoval, že slouží výstřednímu milionáři pro zábavu."

„Jenže pluje docela slušnou rychlostí. Podle vlny u přídě bych to odhadoval na patnáct uzlů."

„Asi má silný parní stroj," poznamenal Serkö.

„Parní stroj bez komínu? Není kouře bez ohně, ale také není ohně bez kouře."

„Dobře. Jestli vám ta loď připadá divná, bombomet schováme," řekl Serkö a zamával na námořníky. „Hoši, přetáhněte tu plachtu zpátky. Chvilku počkáme, až se Ebba ztratí."

„Neztratí se," pravil Eibach zachmuřeně.

„Při patnácti uzlech tu bude co nevidět."

„Ebba kolem nás krouží, inženýre. Udržuje odstup, ale před chvilkou byla na jihozápadě a teď ji vidím na jihu."

„Cože?" Serkö převzal kapitánův dalekohled a chvilku Ebbu pozoroval. „Děláte zbytečně paniku. Ebba stojí. U přídě nevidím žádnou vlnu."

„Ukažte?" vzal si kapitán dalekohled zpátky. „Máte pravdu. Stojí."

„No vidíte. Zřejmě máte pocuchané nervy. Nemusíte se bát. Fulgulátor v bombách sám od sebe nevybuchne."

„Kapitáne! Objekt na levoboku!" ozvalo se volání hlídky.

„Jaký objekt?“

„Nejsem si jistý, kapitáne, ale vypadá to jako periskop.“

„Nesmysl,“ zamračil se kapitán. „Kde by se tady vzal periskop! V těchhle vodách operují piráti, a ne ponorky. Proto jsme koneckonců tady,“ dodal a úkosem se podíval dozadu na Rochův bombomet. Znovu přiložil dalekohled k očím a pečlivě zkoumal mořskou hladinu.

„Nic nevidím!“ volal na hlídku.

„Ponorka šla asi hlouběji.“

„Vaše hrátky s technikou popletly mým lidem hlavu. Na palubě bombomet, pod vodou pozorují ponorky…“ Kapitán se nevrle obrátil k Serkömu. „Čeho se ještě dočkáme!“

Ozvala se dutá rána a loď sebou škubla. Byl to otřes tak silný, že Serköa srazil na zem a kapitán se jen bezděčně zachytil zábradlí. Ze skupinky námořníků u bombometu se udržel na nohou jenom jeden.

Kapitán se rychle vzchopil.

„Pane Bertrame,“ křikl nahoru na můstek na svého prvního důstojníka, „podejte hlášení o situaci.“

„Zdá se, že jsme narazili na skálu. Je to divné, pane. Na mapě žádné skály nejsou.“

„Jsme ve vodách holandských kolonií. Jejich typická schlamperei und schlendrian,“ láteřil kapitán. „Pošlete někoho dolů, ať ohledá škody. Je někdo raněný?“

„Jeden rozbitý nos a jeden vymknutý kotník.“

„Nevypadá to na vážné ztroskotání. Pokusy asi budeme muset přerušit, pane inženýre. I když jsou škody nejspíš malé, bude třeba loď prohlédnout.“

„K čertu,“ dal Serkö najevo nespokojenost. „Čí to byl nápad, vybrat si pokusné místo v Makassarském průlivu?“

„Obávám se, že váš, inženýre. Chtěl jste svůj bombomet vyzkoušet na pirátských lodích a zdejší vody mají tu nejhorší pověst.“

Na ochoz před velitelskou kabinou přiběhl první důstojník.

„Tak co, jak to dole vypadá?“ ptal se kapitán.

„Přední část lodi je deformovaná, pane. Průnik vody je pod kontrolou, pumpy pracují na plný výkon.“

„Zvládneme to opravit?“

„Jenom nouzově. První bouře by nás mohla poslat ke dnu.“

„Poplujeme do Balikpapanu na Borneu. Holanďani tam zřídili docela slušný přístav. Na Borneu je ropa a začíná tu být živo.“

„Ebba signalizuje!“ křičela hlídka.

„Co chtějí?“

„Ptají se, jestli nepotřebujeme pomoc.“

Kapitán se podíval na Serköa.

„Potřebujeme?“

„Posuďte sám. Trochu se bojím o náš přístroj. Přece jenom je to unikát. Nerad bych, aby se mu něco stalo.“

„Pane Bertrame,“ rozhodl se kapitán, „pokusíme se loď uvolnit. Nařiďte zpětný chod. Uvidíme, jestli nás skalisko pustí.“

„Nehrozí nebezpečí, že se trhlina zvětší?“ ptal se Serkö.

„Proto máme lodní tesaře a ucpávky. Nemůžeme zůstat viset uprostřed Makassarského průlivu. Navíc se mohou objevit piráti, na uvízlou loď by se slétli jako mouchy na mršinu.“

„Co jim mám signalizovat?“

„Že jsme v pořádku,“ volal na hlídku kapitán.

„Rozvíjejí plachty,“ hlásila hlídka.

„To je jejich starost,“ bručel kapitán. Obrátil se k Serkömu. „Zvládneme to sami. Nikoho nepotřebujeme.“

Pokus uvolnit loď ale selhal. Z podpalubí navíc hlásili, že se trhlina zvětšuje.

„Možná přece jenom budeme potřebovat pomoc,“ řekl Serkö kapitánovi. „S rozervanou přídí do Balikpapanu nedoplujeme.“

„Nechte si vaše rady! Na Königsbergu velím já,“ houkl kapitán.

Serkö pokrčil rameny a vyšel na ochoz. Shledal, že se Ebba pod plnými plachtami přiblížila. Už rozeznával postavy na palubě. Zamával. Nikdo neodpověděl.

Nastal další otřes. To už nebyl náraz, spíš to vypadalo, jako by něco Königsbergem lomcovalo. Serkö v panice vpadl do kapitánské kabiny.

„Co je to, proboha? Nemůže to být mořské zvíře?“

Vzpomněl si na námořnické legendy o obřích krakaticích schopných stáhnout ke dnu i velké koráby.

„Sakra, jak to mám vědět? Vypadněte odsud, chlape,“ křikl kapitán. Bylo na něm vidět, že mu praskají nervy.

Serkö potlačil popud ohradit se proti takovému chování a vyšel ven. Ebba byla už docela blízko. Napadlo ho, že se přiblížila nápadně rychle, a pak si dokonce vzpomněl na mořské zvíře, na obří krakatici. Co když mořská potvora vleče Königsberg škuneru Ebba naproti?

Obě plavidla už byla od sebe pár desítek metrů. Lodníci na Ebbě se připravovali přirazit k boku Königsbergu. Chystali fendry, ty ohromné pytle, jež mají bránit vzájemnému poškození lodí. Nad zábradlím se tyčily už tři můstky. Serkömu to bylo divné. Zdálo se, že se posádka Ebby chystá navštívit Königsberg jaksi hromadně. Ví o tom kapitán?

Přemohl nechuť a vešel do kabiny.

„Jsou už blízko,“ oznámil mu.

„Budou zapotřebí," zavrčel velitel Königsbergu. „Pane Bertrame," obrátil se na prvního důstojníka, „připravte se na evakuaci."

„Cože?"

„Přejdeme na tu proklatou Ebbu, sakra," zahromoval kapitán.

„Ano, pane," vyhrkl první důstojník a odběhl.

O něco později Ebba přirazila k boku Königsbergu. Serkö s kapitánem to sledovali z ochozu u kapitánské kajuty.

„Na milionářské výletní lodi bych čekal kvalitnější posádku," poznamenal Serkö. „Připadá mi, že jsou poněkud hrubí."

Lodníci z Ebby skutečně vypadali jako tlupa námezdních zápasníků. Surové obličeje, všichni ozbrojení noži a mačetami. Mlčky házeli lana námořníkům z Königsbergu, ti je chytali a přitahovali k úvazníkům.

„Na co potřebují na výletní lodi tolik nožů?" divil se Serkö.

Kapitán se ohlédl na svého prvního důstojníka, ten kývl, vytáhl ze skříně v zadní části kabiny opakovačku, natáhl závěr a postavil se do dveří.

První muži z Ebby přeskočili na palubu parníku. Další sklopili můstky. V několika vteřinách jich na palubu parníku přeskočil dobře tucet.

„Co tu všichni chtějí…" zabručel kapitán Eibach.

Příští okamžiky mu nabídly strašlivou odpověď. Muži vytáhli nože a s nevídanou zuřivostí se vrhli na bezbranné námořníky. Užaslý první důstojník Bertram se vzpamatoval z ohromení a přiložil pušku k líci. Dřív než stačil vyhledat první cíl a stisknout spoušť, z druhé strany houkl výstřel a Bertram se skácel mrtev k zemi.

Hned bylo jasné, kdo vypálil tu ránu. Provázen dvěma muži, zřejmě svými pobočníky, přicházel na palubu Königsbergu vysoký štíhlý muž ve sněhobílém hedvábném oděvu, opásaný šarlatovou šerpou. Za ní měl zastrčenou velkou dýku v pochvě zdobené drahokamy. Obutý byl do vysokých bot z měkké kůže. Na hlavě měl vzadu uvázaný černý šátek a v ruce držel obstarožní, avšak zřejmě velmi přesnou opakovačku vybavenou bubínkovým zásobníkem. V tu chvíli už byla podlaha parníku zbrocená krví a ze všech stran se ozývaly výkřiky a chroptění umírajících.

„Dost!“ zahřměl muž a v ten okamžik jeho zabijáci ustali ve strašném díle. Předal pušku jednomu z průvodců a kráčel rovnou ke schůdkům vedoucím na kapitánský můstek. Kapitán Eibach před ním v hrůze ustupoval. Serkömu se třásly ruce.

„Jsem Ker Karraje a patří mi toto moře a všechny lodě na jeho vlnách a všechen majetek ukrytý uvnitř,“ řekl hlubokým hlasem. Serkö se marně snažil uhodnout, k jaké části světa jeho angličtina náleží. Některé hlásky vyslovoval jako Australan, něco pochytil v Americe, ovšem základ byl ve staré královské angličtině, jak se pěstuje v nejvyšších kruzích na Britských ostrovech.

„Königsberg je německá loď,“ drmolil vyděšený kapitán. „Jsme pod ochranou Jeho císařského Veličenstva Viléma II.!“

„Jen ať váš Hohenzollern přijde sem, tasí šavli a postaví se mi jako muž proti muži,“ chmurně se usmál Ker Karraje, „pokud mu holandská královna dovolí přijet se zbraní na území její kolonie.“ Měl tedy přehled o evropské politice. „Pojďme

k věci. Otevřete mi pokladnu s hotovostí. Moji lidé zatím ušetřili několik vašich námořníků. Ti ať prohledají osobní věci posádky a shromáždí všechno cenné. Peníze, hodinky, šperky. Řekněte jim, ať se nepokoušejí klamat. Budu-li spokojen, dovolím vám odplout do bezpečí." Povýšeně se ušklíbl. „Berte to jako pokutu za to, že jste bez dovolení vpluli do mých vod."

Začalo nelítostné drancování a rabování. Piráti, jinak tyto lidi nelze nazvat, přinesli do kapitánské kabiny velký koš a dovnitř pak házeli nalezený lup. Bez zranění nebo jen s lehkými šrámy vyvázlo šest námořníků Königsbergu. Čtyři z nich byli donuceni házet těla mrtvých a umírajících do vody a pak se směli připojit ke svým druhům, kteří za dohledu Ker Karrajových pobočníků museli prohrabávat osobní věci svých kamarádů.

Celá ta hrůza trvala déle než dvě hodiny. Když byli hotovi, jeden z pobočníků to šel oznámit svému veliteli.

„Dobrá, pane Spade," řekl Ker Karraje. Kapitán Eibach si vyměnil se Serköm krátký pohled. Pan Spade, tedy kapitán Ebby. I na pirátské lodi vládnou námořní řády včetně pravidel oslovování důstojníků. „Zbavte se těch mužů."

Spade odešel, aby předal rozkaz k vraždě zbylých námořníků Königsbergu.

„Slíbil jste přece…" vyhrkl ohromený Eibach. Nedořekl, protože Karraje bleskurychle vytrhl dýku a vrazil mu ji do srdce. Poté se obrátil k Serkömu. „Vy jste kdo?"

„Po… pokus, pane."

„Jaký pokus?" ptal se Ker Karraje. „Königsberg je tu kvůli pokusu? Říkal jsem si, jaké asi bylo jeho poslání. Neveze žádný náklad. Kdo a proč ho poslal do holandských vod?"

Serkö ukázal třesoucí se rukou směrem k zádi, kde stál Rochův bombomet.

„Dokončujeme vývoj nové zbraně. Nejsilnější, jaká byla kdy vynalezená. Odpluli jsme sem, abychom ji vyzkoušeli… na pirátech, pane."

„Správná volba! S piráty je třeba zatočit, je to lidská spodina. Také se s nimi nemažeme. Už jsem vám řekl, že tohle území je jen zdánlivě holandské. Ve skutečnosti patří mně a vybírám tu daně, jak jste mohl pozorovat, pane… Na rozdíl ode mě jste se nepředstavil."

„Serkö… Inženýr Serkö. Asistent a spolupracovník profesora Thomase Rocha, vynálezce bombometu."

Spade se vrátil.

„Paluba je čistá, Pane. Zbývá jenom on," ukázal na Serköa. „Mám ho také…?"

„Zatím ne. Pan inženýr Serkö mi chce něco ukázat."

Prohlídka Rochova bombometu trvala další hodinu. Ker Karraje si nechal všechno vysvětlit. Dal najevo technické znalosti, jaké se od námořního lupiče operujícího ve vodách Tichého oceánu daly těžko čekat. Kladl zasvěcené otázky, zajímal se o navádění střel a sílu nálože a dal najevo, že je zvědavý na výsledek

prvního praktického pokusu s novou zbraní. Také inženýr Serkö pochopil, že jeho život závisí na tom, jak pokus dopadne. Vroucně si přál, aby se bombomet osvědčil a byl připraven sloužit novému pánovi. Tento Ker Karraje není ve své lidské podstatě o nic horší, než býval Herr Leopold Schultze, majitel zbrojovky, ve které se vynález bombometu a výbušniny fulgulátor zrodil. Ten člověk byl nelítostný a všeho schopný, avšak zároveň inteligentní a pravděpodobně i vzdělaný. Při správném nasměrování by mohl dosáhnout velkých cílů, daleko vyšších než rabování obchodních lodí v drsných vodách kolem Bornea a Sumatry. Proč by mu neměl nadále sloužit, věrně a horlivě?

Pod jeho dohledem Karrajovi lidé stěhovali bombomet na palubu Ebby. Bylo třeba ho rozebrat na díly. Serkö trpce litoval, že jsou jeho spolupracovníci mrtví a jejich těla v této chvíli už nejspíš slouží jako potrava dravým rybám. Spadeovi surovci se vyznali v zabíjení, nikoli v práci mechanika. Inženýr se tedy musel osobně chopit nástrojů a přiložit ruce k dílu. Ker Karraje se několikrát přišel podívat, jak práce pokračuje, a dával najevo netrpělivost. Serkö se už začal strachovat, že ho pirát pošle i s bombometem k čertu. Pracoval dál, třebaže se mu ruce trochu třásly strachem, piráti nosili uvolněné části z paluby na palubu a zakrátko mohl Spade oznámit Pánovi, tak tihle lidé Ker Karraje oslovovali, že bombomet je přestěhovaný, jak se patří zabezpečený a připravený k praktické zkoušce.

„Dobrá," řekl Ker Karraje. „Nezbývá než se s Königsbergem rozloučit."

Spade kývl na muže, který stál na přídi a zřejmě čekal na rozkaz. Ten opětoval kývnutí na znamení, že pochopil, a cosi hodil do vody. Ozval se tlumený výbuch.

Serkö se na Ker Karraje tázavě podíval.

„Co to bylo?"

„Nechte se překvapit. Časem se všechno dozvíte."

Netrvalo dlouho a Königsberg sebou několikrát trhnul jako zvíře v posledním tažení. Pak veškerý pohyb ustal a loď zůstala v podivném náklonu, s přídí skoro zatopenou. Hlavně rychlopalného dvojčete smutně mířily do vln. Pak sebou parník naposled trhl a s překvapivou rychlostí zajel pod hladinu.

„To je konec," zašeptal Serkö a odvrátil se od zábradlí. Chvěly se mu rty.

Ker Karraje se usmál.

„Jak se to vezme, inženýre. Pokud se váš bombomet osvědčí, mohl by to být docela úspěšný začátek."

KAPITOLA II.

HOKUS POKUS

NÁPAD DÁVNÝCH ČÍŇANŮ ✷ TORPÉDOVKA BREDERODE ✷ SÍLA ČERNÉ VLAJKY ✷ ÚTOK Z HLUBIN ✷ CO SE STALO S ROCHEM

Inženýr Serkö se zbavil posledních obav o život, když ho Ker Karraje pozval na oběd do své soukromé kajuty. Byla zařízená s přepychem hraničícím s okázalostí. Serkö byl ovšem technik a neměl vkus natolik vytříbený, aby dokázal hranici rozeznat. Kajuta byla vyložena figurálními intarziemi ze vzácných dřev. Serkö s úžasem hleděl na zobrazené výjevy, a kdyby mu Ker Karraje vysvětlil, že jde o děje z eposu Rámájana, nic by mu to neřeklo. Dokonalost řemeslné práce ale uměl ocenit, obdivoval i hedvábné koberce a vyřezávané židle kolem zrcadlově vyleštěného mahagonového stolu, v jehož desce byl vidět obraz mosazné lampy vsazené do kazetového stropu.

V tomto přepychovém prostředí se odehrál rozhovor, který měl rozhodnout o inženýrově dalším osudu. Ker Karraje svého nedobrovolného hosta opět překvapil na samém začátku rozhovoru. Ukázalo se, že Herr Schultze dokonce osobně poznal, jeho Ocelové město několikrát navštívil a zmínil se o několika lidech, které Serkö znal. Nemarnil však čas zbytečnými řečmi a zamířil hned k věci.

„Váš bombomet," řekl Ker Karraje, „má použití především v boji na moři, pokud jsem jeho podstatu správně pochopil."

„V tom je jeho hlavní síla," souhlasil Serkö. „Sám jste se přesvědčil, jak snadno ho lze přemístit z jedné paluby na druhou. Jeho palebná síla převyšuje běžně používaná námořní děla. Prototyp, který máte k disposici, je vybaven třemi samostatnými bombami. Je to základní provedení, abych tak řekl. Počet vrhačů lze zvyšovat. Dovedu si představit, že velká válečná loď by měla na palubě bombomet s kapacitou několika desítek vrhačů."

„Zajímavá myšlenka. Vaše konstrukční kancelář zřejmě vyšla z konceptu klasických obléhacích děl, takzvaných hmoždířů," přikývl Ker Karraje. „Zároveň se tu uplatnila myšlenka rakety, jak je používaná po celá staletí v Číně."

Zatímco hovořili, sluha oblečený do bílého hedvábného úboru s modrou šerpou kolem pasu a turbanem na hlavě jim přinesl jako předkrm marinovanou grilovanou chobotnici. V křišťálových pohárech měli před sebou vodu s plátky citrónu. Ker Karraje dal najevo, že na palubě Ebby netrpí alkoholické nápoje v jakékoli podobě, tedy ani víno.

„Správně jste to vystihl. Náboj se zde skutečně pohybuje k cíli sílou reaktivního motoru. Na rozdíl od běžně používaných střel je tento náboj plně řiditelný."

„Skutečně? To by znamenalo převrat v balistice!"

„Přesně tak, Pane," užil Serkö oslovení používané posádkou Ebby. „Naše konstrukční kancelář použila nápad anglického vynálezce kapitána Manbyho. Jím zkonstruovaný hmoždíř střílel dřevěné náboje s připevněným lanem. Lano pak mohlo pomoci námořníkům, kteří uvázli ve vraku ztroskotané lodi."